

- 3) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: czy przewoźnik lotniczy podjął zgodnie z rozporządzeniem wszelkie racjonalne środki w celu uniknięcia odwołania lotu, jeżeli może zostać wykazane, że nie dysponował żadnym samolotem, który mógłby obsłużyć połączenie, jakie miał zapewnąć samolot wyłączony z eksploatacji w wyniku problemów technicznych?
- 4) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: jakie znaczenie należy przypisać okoliczności, że dokumentacja dotycząca problemów technicznych powołanych przez przewoźnika lotniczego pochodzi wyłącznie od tego przewoźnika?

(¹) Dz.U. L 46, str. 1

Skarga wniesiona w dniu 25 września 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Niderlandów

(Sprawa C-398/06)

(2006/C 294/53)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciel(-e): M. Condou-Durande i R. Troosters, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Niderlandów

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że utrzymując w mocy krajowe przepisy, według których osoby nieaktywne ekonomicznie oraz emeryci będący obywatelami Unii Europejskiej lub Europejskiego Obszaru Gospodarczego w celu uzyskania pozwolenia na pobyt muszą udowodnić, że posiadają trwałe środki utrzymania, Królestwo Niderlandów uchybiło ciężącym na nim zobowiązaniom wynikającym z dyrektywy Rady 90/364/EWG (¹) z dnia 28 czerwca 1990 r. w sprawie prawa pobytu, dyrektywy Rady 90/365/EWG (²) z dnia 28 czerwca 1990 r. w sprawie prawa pobytu pracowników i osób prowadzących działalność na własny rachunek, które zakończyły działalność zawodową oraz dyrektywy Rady 68/360/EWG (³) z dnia 15 października 1968 r. w sprawie zniesienia ograniczeń w przemieszczaniu się i pobycie pracowników Państw Członkowskich i ich rodzin we Wspólnocie
- obciążenie Królestwa Niderlandów kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wymóg narzucony przez ustawodawstwo niderlandzkie posiadania wystarczających środków utrzymania przynajmniej przez okres jednego roku po to by uzyskać pozwolenie na pobyt nie jest zgodny z prawem wspólnotowym.

(¹) Dz.U. L 180, str. 26.

(²) Dz.U. L 180, str. 28.

(³) Dz.U. L 257, str. 13.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) wydanego w dniu 12 lipca 2006 r. w sprawie T-49/04 Faraj Hassan przeciwko Radzie Unii Europejskiej i Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione przez Faraję Hassana w dniu 25 września 2006 r.

(Sprawa C-399/06 P)

(2006/C 294/54)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Faraj Hassan (Przedstawiciele: E. Grieves, Barrister, H. Miller, Solicitor)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej, Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- 1) uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji,
- 2) stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 881/2002 z dnia 27 maja 2002 (¹) zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2049/2003 z dnia 20 listopada 2003 r. (²) lub rozporządzenia Komisji (WE) nr 2049/2003 z dnia 20 listopada 2003 r. w całości bądź w zakresie zakazu dotyczącego wnoszącego odwołanie,
- 3) ewentualnie stwierdzenie, że wyżej wymienione rozporządzenia nie znajdują zastosowania w zakresie, w jakim odnoszą się one do wnoszącego odwołanie,
- 4) podjęcie przez Trybunał innych kroków uznanych przez niego za konieczne,

- 5) obciążenie Rady kosztami poniesionymi przez wnoszącego odwołanie w niniejszym postępowaniu;
- 6) zobowiązanie Rady do zapłaty odszkodowania.

Skarga wniesiona w dniu 26 września 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-401/06)

(2006/C 294/55)

Język postępowania: niemiecki

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie utrzymuje, że Rada i Komisja mają obowiązek przestrzegać praw będących pod ochroną Europejskiej konwencji praw człowieka (EKPC) i nie mogą uchylić się od tego obowiązku, chyba że w następstwie tego uchylenia zapewniona jest „przynajmniej równoważna ochrona”.

Wnoszący odwołanie stwierdza następnie, że gwarancje oferowane w związku z działalnością Rady Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych („UNSC”) nie są równoważne z ochroną zapewnioną w konwencji.

Wnoszący odwołanie stwierdza, że Sąd Pierwszej Instancji naruszył prawo poprzez:

- i) niezbadanie bezpośrednio, czy UNSC zapewniała „ochronę równoważną” z ochroną wynikającą z EKPC, w szczególności w odniesieniu do art. 6, 8, 13 i art. 1 protokołu dodatkowego do EKPC oraz
- ii) zbadanie działalności UNSC pośrednio na podstawie zasady *ius cogens*, nie zaś na podstawie i w odniesieniu do ochrony zapewnionej w art. 6, 8, 13 i art. 1 protokołu dodatkowego do EKPC.

Wnoszący odwołanie podnosi następnie, że Sąd Pierwszej Instancji błędnie uznał, że ograniczenie w używaniu własności było bez znaczenia dla istoty prawa własności.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 z dnia 27 maja 2002 r. wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i talibami i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 467/2001 zakazujące wywozu niektórych towarów i usług do Afganistanu, wzmacniające zakaz lotów i rozszerzające zamrożenie funduszy i innych środków finansowych w odniesieniu do talibów w Afganistanie, Dz.U. L 139, str. 9

(²) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2049/2003 z dnia 20 listopada 2003 r. zmieniające po raz dwudziesty piąty rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Qaida i talibami i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 467/2001, Dz.U. L 303, str. 20

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciel: D. Triantafyllou, pełnomocnik)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Republika Federalna Niemiec uchybiła swoim zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 9 ust. 2 lit. e) szóstej dyrektywy Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (¹) (zwanej dalej „szóstą dyrektywą”), ponieważ w odniesieniu do działalności wykonawcy testamentu miejsce świadczenia nie jest określone zgodnie z art. 9 ust. 2 lit. e) szóstej dyrektywy, gdy usługa jest świadczona klientom mającym swe przedsiębiorstwo [siedzibę] poza terytorium Wspólnoty lub podatnikom mającym przedsiębiorstwo [siedzibę] we Wspólnocie, ale nie w tym samym kraju co dostawca;
- obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z art. 9 ust. 2 lit. e) tiret trzecie szóstej dyrektywy miejscem świadczenia określonych usług świadczonych klientom mającym swe przedsiębiorstwo poza terytorium Wspólnoty lub podatnikom mającym przedsiębiorstwo we Wspólnocie, ale nie w tym samym kraju co dostawca, jest miejsce, gdzie klient założył swoje przedsiębiorstwo [siedzibę] lub ma stałe miejsce prowadzenia działalności [stały zakład] lub, w przypadku braku takiego miejsca, miejsce jego stałego zamieszkania lub miejsce gdzie zwykle przebywa. Usługami tymi są usługi konsultantów, inżynierów, biur konsultingowych, prawników, księgowych oraz inne podobne usługi. Ten przepis dyrektywy stanowi normę kolizyjną, która określa miejsce opodatkowania usług i rozgranicza właściwość państw członkowskich.

Zgodnie z przepisami prawa niemieckiego i opartej na nich praktyce administracyjnej organów podatkowych miejscem świadczenia usługi wykonawcy testamentu jest miejscowość, z której przedsiębiorca świadczy swoje usługi. Miejsce świadczenia tych usług nie jest zatem określone zgodnie z art. 9 ust. 2 lit. e) szóstej dyrektywy, gdy są one świadczone klientom mającym swe przedsiębiorstwo [siedzibę] poza terytorium Wspólnoty lub podatnikom mającym przedsiębiorstwo [siedzibę] we Wspólnocie, ale nie w tym samym kraju co dostawca.